

ת"פ 5360/09/14 - מדינת ישראל נגד עמוס דב סילבר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 5360-09-14 מדינת ישראל נ' סילבר(עציר)

לפני כב' השופט מרדכי כדורי
מדינת ישראל בעניין:

המאשימה

נגד

עמוס דב סילבר (עציר)

הנאשם

גזר דין

הרקע:

הנאשם שלפניי הורשע, על פי הודאתו, בשלוש עבירות של סחר בסם מסוכן ובעבירה אחת של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, מכר הנאשם שלוש פעמים לאדם בשם יאיר סגל סם מסוכן מסוג קנבוס. האירועים התרחשו בין יום 27/7/2014 ליום 16/8/2014, ובכל פעם מכר הנאשם לסגל סם במשקל שבין 3 גרם ל-4 גרם נטו ובתמורה לסך של 240 ₪.

בנוסף, ביום 19/8/2014 החזיק הנאשם סם מסוג קנבוס במשקל כולל של 150.80 גרם נטו, שלא לצריכה עצמית.

תמצית טיעוני הצדדים:

המאשימה ביקשה להטיל על הנאשם עונש מאסר לתקופה שלא תפחת משנתיים, מאסר על תנאי וקנס מכביד.

בטיעוניה ציינה המאשימה כי יש לזקוף לחובת הנאשם את הימנעותה של ההגנה לבקש תסקיר מבחן. לסברתה, אילו היה מתקבל תסקיר מבחן כאמור, היה הוא מראה לבית המשפט "תמונה מזעזעת" של הנאשם.

המאשימה טענה כי אין להתרשם מעדי האופי שהעידו לטובתו של הנאשם במסגרת ראיותיו לעונש. לטעמה, העדים הנ"ל לא היו מודעים למלוא נסיבותיו של הנאשם, ובכלל זאת לעברו הפלילי, ואין להסתמך על גרסאותיהם בדבר נסיבות ביצוע העבירה. המאשימה טענה עוד כי העובדה שאחת העדות סברה שיש להעריך את הנאשם על פעילותו, פועלת לחובתו ולא לטובתו.

המאשימה הפנתה בטיעוניה לחומרה בה רואה הפסיקה את עבירות הסחר בסמים, טענה כי מדובר בנגע שפשה בחברה הישראלית וכי על בית המשפט לתרום את תרומתו למלחמה בנגע הסמים באמצעות ענישה מחמירה.

לטענת המאשימה, מתחם העונש ההולם לכל אחד ממעשי העבירה של סחר בסמים נע בין 9 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

הסניגור מצדו טען כי נמנע מלבקש תסקיר בעניינו של הנאשם, שכן לנוכח העונש הצפוי לו הוא עתיד להשתחרר ממאסר עוד קודם המועד בו יתקבל התסקיר.

הסניגור הוסיף וטען כי עבירות הסחר בסמים שביצע הנאשם לא נעשו על ידו מנימוקים כלכליים, אלא כ"סחר חברתי" בלבד. לטענתו, הנאשם מכר את הסמים לחברו, שותף עמו הוא מתגורר בדירה.

עוד ציין ב"כ הנאשם את הקשיים הרבים שהיו מנת חלקו של הנאשם במהלך מעצרו.

לאור האמור ביקש ב"כ הנאשם להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, כ-4 חודשים.

הנאשם בדבריו לבית המשפט ציין כי מכר את הסמים לאדם שנוזקק לעזרתו באותם רגעים. הנאשם התחייב כי לא יחזור על מעשיו כל עוד החוק אוסר על סחר בסם מסוכן.

דין ומסקנות:

ככלל, אין להסתמך במסגרת הטיעונים לעונש על ראיות שלא הובאו לבית המשפט בהסדר הטיעון בכתב האישום המתוקן. הודאה בעובדות כתב האישום פירושה שאלו העובדות המהוות תשתית לגזר הדין שייגזר (ע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל 7/6/2005). בית המשפט איננו אמור להתייחס בגזר-דינו לנסיבות נוספות, אשר אין להן אזכור בכתב האישום המתוקן ובראיות אחרות בתיק, ובפרט כאשר הצדדים הגיעו להסדר טיעון מוסכם (ע"פ 5677/11 פלוני נ' מדינת ישראל 18/6/2012). תיקון 113 לחוק העונשין עיגן בחקיקה את הכלל האמור, בהוראת סעיף 40 לחוק העונשין.

לפיכך, אין בידי לקבל את טענת ההגנה כי הנאשם במעשיו סייע למי שנוזקק לעזרתו, ולא את גרסת העדה מטעמו, גב' נורית גל, לפיה הנאשם סייע להציל את חייו של חולה אסטמה שלא קיבל מענה מטעם המדינה.

בנוסף, גם אילו ניתן היה לאמץ טענות אלו, לא היה בהן כדי להקל באופן מהותי עם הנאשם. הנאשם לא היה רשאי לעשות דין לעצמו, ולהעמיד את שיקול דעתו תחת שיקול דעתו של המנהל. המנהל, לא הנאשם, הוא הגורם המוסמך לקבוע מי רשאי להחזיק ולעשות שימוש בסם.

מעשה של סחר בסמים פוגע פגיעה ממשית בבריאותה של החברה ובציבור בכללותו. מעשה זה מפיץ ומגביר את הנזקים הנלווים לשימוש בסמים. בכלל זאת גורם מעשה הסחר בסמים לפגיעה בערכים חברתיים אחרים, שכן משתמשים בסמים מבצעים עבירות אחרות כדי לממן את צריכת הסמים.

על מנת לעמוד על מידת הפגיעה של מעשה הסחר בסמים בערכים החברתיים המוגנים יש לבחון, בין היתר, את כמות הסם שנסחרה. כפי שקבע בית המשפט העליון:

"הענקת משקל למשקל הסם אינה בגדר שיקול זר או לא רלוונטי ... יוזכר כי החזקה שהסם אינו נועד לצריכה עצמית חלה כאשר מדובר בכמות סם של 0.3 גרם. נתון זה מהווה אינדיקציה למשמעות הכמות. בהקשר זה יש לזכור כי עבירות הסם שלא לשימוש עצמי, לרבות ייבוא, מכוערות הן בהיותן דומות לשילוח אש בשדה קוצים. לצערנו הנגע מגיע לכל פינה בחברה. אמת מידה זו של ההרס הטמון בסם מלמדת כי כמות קיצונית כזו של סם פוגעת בצורה קשה יותר באינטרס הציבורי. לכל גרם נוסף יש כתובת..."

(ע"פ 5741/11 סוארכה נ' מדינת ישראל 20/1/2013)

עוד יש לבחון את סוג הסם בו בוצעה העבירה. אף כי סחר בכל סם מסוכן פוגע פגיעה ממשית בערכים החברתיים המוגנים, הרי שמידת הפגיעה הולכת וגוברת ככל שמדובר בסמים קשים יותר.

בעניינו, כמפורט לעיל, בכל אחת מעבירות הסחר מכר הנאשם סם מסוג קנבוס, במשקל שבין 3 גרם לבין 4 גרם, ובתמורה לסך של כ- 240 ₪.

אשר לנזק שנגרם בפועל ממעשי העבירה שביצע הנאשם יש להביא בחשבון כי בכל המקרים מכר הנאשם את הסמים לאותו אדם, כך שאין מדובר במכירה לציבור או למספר גדול של רוכשים.

לאור האמור ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה, נראה לי כי מתחם העונש הראוי לכל אחד ממעשי הסחר שביצע הנאשם נע בין מאסר, אשר יכול וירוצה בעבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל (השוו: עפ"ג (י-ם) 39261-10-13 **מדינת ישראל נ' הולצמן** 30/12/2013, עפ"ג (י-ם) 38165-12-13 **מדינת ישראל נ' יעקבסון** 27/1/2014, (ת"פ (שלום י-ם) 43167-10-12 **מדינת ישראל נ' סוויסה** 30/6/2014). מתחם העונש ההולם למעשה של החזקת הסם שלא לצריכה עצמית נע בין מאסר קצר, אשר יכול וירוצה בדרך של עבודות שירות, לבין 8 חודשי מאסר בפועל.

לשם גזירת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם הענישה הנ"ל יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את הודאתו אשר חסכה מזמנם של הצדדים, העדים ומשאבי המערכת, גם אם נתנה בפתח ישיבת ההוכחות בלבד. עוד יש להביא בחשבון את הנזק אשר יגרם לו, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שיוטל עליו, את מעצרו מאחורי סורג ובריאח למשך תקופה של כ- 5 חודשים ואת הקשיים שחווה בתקופה זו, כעולה מפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי (נ/1). בנוסף, יש להתחשב בכך שכל העבירות בוצעו במשך תקופה קצרה של כשלושה שבועות, ובצדדים החיוביים

באופיו של הנאשם, כפי שהעידו עליו עדי האופי מטעמו.

לחובתו של הנאשם עומד עברו הפלילי, הכולל הרשעה בעבירות של גידול סמים מסוכנים, סחר בסמים והחזקת סם שלא לצריכה עצמית, בגין נידון למאסר למשך 3 חודשים.

בהתחשב במכלול השיקולים הנ"ל אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 9 חודשים, החל מיום מעצרו (19/8/2014).
 2. מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור עבירת סמים מסוג עוון.
 3. מאסר למשך 8 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר אם יעבור עבירת סמים מסוג פשע.
 4. קנס בסך 3,000 ₪, או 45 ימי מאסר תמורתו.
- הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים החל מיום 1/3/2015. אולם, אם איזה מן התשלומים לא יבוצע במלואו או במועדו תעמוד מלוא יתרת הקנס לתשלום מיידי.

הסם יושמד.

ניתן היום, כ"ח טבת תשע"ה, 19 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.